

Arrest

nr. 202 198 van 10 april 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DECLERCK
Politiegevangenenstraat 37
9600 RONSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2017 dient de verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

12. Op 20 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.07.2017 werd ingediend door:

*Naam: A. Voornaam: S. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: 26.12.1969 Geboorteplaats: Zegzel
Identificatienummer in het Rijksregister: 69.12.26 542-17 Verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.07.2017 gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde C. H. H., geboren op 09.10.1974, van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.10.09 494-84.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

attest dd. 07.09.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen leefloon of financiële steun ontving van het OCMW te Ronse

bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en van de broer van betrokkene. Stortingsbewijzen via de CIH bank van A. S. aan A. S. voor de maanden januari tot mei 2016.

Verklaring op eer van dokter DE RIJCKE dd. 02.10.2017 waarin gesteld wordt dat betrokkene regelmatig sinds 15 september 2016 bij hem op consultatie kwam en dat zij bij haar broer zou wonen. Gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring niet mee in overweging worden genomen. Voor zover de verklaring wel degelijk met de werkelijkheid zou overeenstemmen, quod non, moet worden opgemerkt dat de verklaring niets toevoegt aan het aspect van ten laste te zijn van de referentiepersoon of deel te maken van haar gezin, en dat zij bovendien betrekking heeft op de situatie in België. Het is wel degelijk de bedoeling dat betrokkene aantoonde overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 ofwel te hebben deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst ofwel ten laste te zijn, reeds van in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 17.12.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is/was van de Belgische staat, dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materiaal ten laste was van de referentiepersoon.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat bij een vorige aanvraag gezinshereniging evenwel een attest 'déclaration du revenu global' dd. 08.12.2016 met betrekking tot de periode 08.12.2016 - 12.01.2017 werd voorgelegd, echter werd dit attest reeds besproken in de weigeringsbeslissing dd. 6.06.2017 en werd bij de huidige aanvraag niets voorgelegd met betrekking tot de onvermogenheid. Bijgevolg is de onvermogenheid van betrokkene niet aangetoond, en is heden tevens niet duidelijk of betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen in België van betrokkene, noch van enige medische problematiek op haar naam. Het gegeven dat de broer en schoonzus van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en het motiveringsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel: schending artikel 47/3 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schending motiveringsbeginsel.

1.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing het volgende:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat niet niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is/was van de Belgische staat (...)" (1ste alinéa derde pagina bestreden beslissing).

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat wanneer een aanvraag gezinshereniging ingediend wordt op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moet bewezen worden dat het familielid ofwel deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon ofwel ten laste is van de referentiepersoon:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Nergens wordt in artikel 47/3 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaald dat zou moeten aangetoond worden dat de referentiepersoon niet ten laste was/is van de Belgische staat. Verweerster voegt aldus

aan voorwaarde toe die niet door de wet gesteld wordt. De schending van artikel 47/3§2 Vreemdelingenwet staat aldus vast.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen. Bovendien blijkt uit de inhoud van het eerste middel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt. De Raad merkt verder op dat de verzoekster in haar tweede middel zelf aangeeft dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd is. Aangezien de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het eerste middel wordt dan ook verder vanuit dit oogpunt besproken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster heeft op 8 december 2016 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een zogenaamd “ander” familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt onder meer het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“(…) De hoedanigheid van familielid ten laste (…) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (…) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen. (…)”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde *in casu* geoordeeld dat de verzoekster aan de hand van de door haar in het kader van haar aanvraag voorgelegde documenten enerzijds niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en anderzijds dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de verweerder uit drie verschillende elementen afleidde dat de verzoekster, voor zover zij wenst aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, niet in dit opzet geslaagd is. Vooreerst stelt de verweerder, dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Vervolgens, werd er volgens de verweerder onvoldoende aangetoond dat de verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine, financieel ten laste was van de referentiepersoon. Ten slotte blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon niet ten laste is of was van de Belgische staat. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook duidelijk dat het element *“dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is of was van de Belgische staat”* niet wordt gehanteerd als een criterium op zich, maar slechts één van de drie elementen is, waaruit de verweerder afleidt dat de verzoekster niet aantoonde dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat dit kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verweerder van de verzoekster te verwachten dat zij bewijs bijbrengt van het feit dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, zeker niet in het licht van de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat *“onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften”*. Hieruit blijkt immers dat de materiële steun dient afkomstig te zijn van de onderdaan of diens echtgenoot, en niet van de Staat zelf.

De verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verweerder een voorwaarde zou toegevoegd hebben aan artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Tweede middel: schending motiveringsbeginsel

1.

Een administratieve individuele beslissing dient gemotiveerd te zijn zodat de rechtsonderhorige kan begrijpen waarom deze beslissing genomen werd. De motiveringsplicht is tweeledig.

Eenzijds moet deze motivering uitdrukkelijk gebeuren (artikel 2 van de wet van 29 juli 1991) en dient zij in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Eveneens moet de motivering afdoende zijn (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991). Dit heet de 'formele motivering'.

Anderzijds moet deze motivering zijn grondslag vinden in draagkrachtige motieven die zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. De feiten waarop de beslissing gebaseerd is moeten kloppen en de gegeven motivatie moet logisch en begrijpelijk zijn. Dit heet de 'materiële motivering'.

2.

Vastgesteld moet worden dat de bestreden beslissing wel formeel gemotiveerd is doch dat de motivatie van de bestreden beslissing behept is met diverse fouten zodat de gegeven (foutieve) motivatie niet draagkrachtig is en derhalve de beslissing niet kan dragen.

3.

Verweerster schendt immers niet alleen artikel 47/3§2 Vreemdelingenwet door een voorwaarde te stellen die de wet niet stelt (zie eerste middel), maar schendt bovendien ook het motiveringsbeginsel aangezien haar motivering niet correct is en indruist tegen de gevoegde stukken.

Verweerster is immers ook niet correct daar waar zij stelt dat niet zou aangetoond zijn dat de referentiepersoon niet ten laste was/is van de Belgische Staat.

Bij schrijven d.d. 02/10/2017 (stuk 4) aan stad Ronse werden immers de aanslagbiljetten toegevoegd van de referentiepersoon en haar man, alsook de laatste aangifte personenbelasting, evenals hun beider loonfiches over de periode van januari 2017 tot mei 2017.

Dat de referentiepersoon dus NIET ten laste was en is van de Belgische Staat, blijkt dus wel degelijk uit de aan de aanvraag gevoegde stukken.

4.

Eveneens is de motivering van verweerster niet correct daar waar zij stelt dat "bij huidige aanvraag niets voorgelegd werd met betrekking tot de onvermogensheid" (tweede alinea derde pagina van de bestreden beslissing-stuk 1).

Immers, bij schrijven d.d. 02/10/2017 werd onder stuk 1 de orderbewijzen gevoegd van geldstortingen van de referentiepersoon en haar man op de rekening van verzoekster (stuk 4).

De schending van het motiveringsbeginsel staat aldus vast."

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat de verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat *“niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is/was van de Belgische staat”*. De verzoekster stelt in haar tweede middel dat zij dit wel degelijk aantoonde aangezien zij aanslagbiljetten van de referentiepersoon en haar man toevoegde bij haar schrijven van 2 oktober 2017 aan de stad Ronse, hun laatste aangifte personenbelasting, en de loonfiches van hun beide van januari 2017 tot mei 2017.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekster deze stukken heeft voorgelegd aan het bestuur, en dat de verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is of was van de Belgische staat. De Raad merkt

echter op dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het feit dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste was of is van de Belgische staat, slechts één van de drie elementen is waaruit de verweerder afleidt dat de verzoekster niet aantoont dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de overige twee elementen of motieven waaruit de verweerder dit afleidt, namelijk enerzijds dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en anderzijds dat er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekster voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, kennelijk onredelijk zouden zijn. Het motief dat niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste is of was van de Belgische staat is dan ook een overtollig motief, in die zin dat de kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangezien de twee andere motieven blijven staan.

De verzoekster stelt verder dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is waar zij stelt dat bij huidige aanvraag niets voorgelegd werd met betrekking tot de onvermogenheid, terwijl de verzoekster bij schrijven van 2 oktober 2017 de orderbewijzen heeft gevoegd van geldstortingen van de referentiepersoon en haar man op de rekening van verzoekster.

Waar de verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, verwijst hij naar een eerdere beslissing waarbij verzoekster een attest had neergelegd *“déclaration du revenu global”* voor de periode van 8 december 2016 tot 12 januari 2017. De verweerder verwijst naar de bespreking van dit attest in de vorige weigeringsbeslissing. In de vorige weigeringsbeslissing werd gesteld dat dit attest slechts een zeer korte periode dekt en dat verzoekster gedurende die periode reeds in België verbleef, zodat dit attest niet aantoonde dat zij onvermogen was in het land van herkomst. De vorige beslissing werd niet aangevochten, zodat kan aangenomen worden dat deze motieven overeind blijven. Bij de huidige aanvraag werden geen nieuwe stukken aangebracht van de overheid in het land van herkomst. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van verweerder te stellen dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn. Verzoekster verliest uit het oog dat de verweerder het hier niet bij laat, en ook verder motiveert als volgt: *“Bijgevolg is de onvermogenheid van betrokkene niet aangetoond, en is heden tevens niet duidelijk of betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien.”* Uit deze motivering blijkt dat de verweerder wel degelijk heeft rekening gehouden met de door de verzoekster voorgelegde bewijzen van stortingen. Verzoekster maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motivering van verweerder kennelijk onredelijk zou zijn. Zij maakt immers niet aannemelijk dat het inderdaad duidelijk is dat zij op de geldstortingen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

“Derde middel: schending redelijkheidsbeginsel

De beoordelingsvrijheid van verweerder heeft de redelijkheid als grens.

Daar waar verweerder stelt dat “niet duidelijk is of betrokkene op deze geldstortingen aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien”, overschrijdt dit de grens van de redelijkheid.

Mocht verzoekster voor haar levensonderhoud niet aangewezen zijn op de financiële hulp van haar broer en schoonzus, dan had zij die sommen niet gekregen.

De schending van het redelijkheidsbeginsel staat aldus vast.”

2.3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in het derde middel beperkt tot de loutere bewering dat zij de sommen van de geldstortingen niet zou gekregen hebben wanneer zij voor haar levensonderhoud niet aangewezen zijn op de financiële hulp van haar broer en schoonzus. Zij maakt haar bewering op geen

enkele concrete wijze aannemelijk, temeer uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst.

De verzoekster maakt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verzoekster de overige motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet betwist, evenmin als de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU